

Svajonų
ROMANAI

Jausmų egzotika

MAISEY YATES

Itališkas netikėtumas

9,40 Lt / 2012 kovas-balandis

Knygute.lt

Maisey Yates

ITALIŠKAS NETIKĒTUMAS

Romanas

Versta iš Maisey Yates,
An Accidental Birthright, 2011

© Maisey Yates, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Agnė Ranonytė,
vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

- Prašau, tik ne dabar.

Elisona Vitmen prispaudė ranką prie pilvo, mėgindama sutramdyti kylantį šleikštulį, kuris galėjo baigtis ir dar blogiau, jei tuoj pat negaus keleto sūrių trapučių ar gurkšnio imbierinio alaus. Rytinis šleikštulys jau blogai; dar baisiau, kai jis tęsiasi kiaurą dieną. Bet užvis blogiausia buvo dabar, nes pykino, o ji turėjo kalbėtis su vyru, kuris netrukus sužinos, kad taps tėvu.

Elisona pasuko į parką, giliai įkvėpė ir jai kone palengvėjo pamačius, kad toliau nenuvažiuos. Masyvūs kaltinės geležies vartai, nuo likusio pasaulio atskyrę didžiulį dvarą, atrodė neįveikiami. Ji nedaug nežinojo apie tą vyrą, savo kūdikio tėvą, tiesą sakant, nieko daugiau, tik jo vardą. Ir buvo visiškai aišku, kas jis ne tik finansiškai, bet ir visais kitais aspektais – ne jos miško paukštis.

Mergina išplėtė akis, kai pamatė palei tvorą vaikštinėjantį juodai vilkintį, apsaugininkams įprastais tamsiais akiniais nosį pasibalnojusį vyrą. Gal Maksas Rosi priklauso mafijai? Kam reikalinga apsauga kažkokiuose Vašingtono

valstijos tyruose? Rimtą veidą nutaisęs apsaugininkas – juk jis turėjo būti apsaugininkas – išėjo laukan pro pėstiesiems skirtus vartelius ir pasuko automobilio link. Parodė, kad ji atidarytų langą, ir Elisona pasuko rankenėlę. Jos automobilis nebuvo iš tų naujųjų, prikimštų įrangos.

– Ponia, ar jūs pasiklydote?

Jis kalbėjo švelniai ir mandagiai, tačiau tikėtina, kad dešiniojoje ant šlaunies nuleistoje rankoje, kurią kiek slėpė juodo kostiumo švarakas, spaudė ginklą.

– Ne. Aš ieškau pono Rosi. Man davė šį adresą.

Vyriškio lūpų kampučiai kiek kilstelėjo į viršų.

– Atleiskite. Ponas Rosi nepriima lankytojų.

– Aš... – Ji nurijo seiles. – Aš esu Elisona Vitmen. Jis manęs laukia. Tikiuosi.

Vyriškis pakėlė ranką, išsiėmė mobilųjį telefoną ir paspaudė greitojo rinkimo mygtuką. Kalbėjo greitai, nesuprantama kalba, Elisonos manymu, itališkai, o kai išjungė telefoną, vėl atsigrėžė į ją.

– Prašom važiuoti, automobilį palikite prie pagrindinių durų.

Pats priėjo prie vartų ir surinko kodą. Geležiniai vartai ėmė vertis, Elisa pasuko pro juos, o skrandis ėmė protestuoti dar įnirtingiau.

Ji iš tiesų nepažinojo Maksimo Rosi, nebuvo tikra, kad šis jos nenuskriaus. O gal tik nesvarstė to anksčiau.

Netiesa, ji *svarstė*. Išnarstė kiekvieną galimybę, kol galiausiai nusprendė, kad vienintelė įmanoma – atvažiuoti čia ir susitikti su vaiko tėvu, nors užvis mieliausiai būtų įkišusi galvą į smėlį ir nudavusi, kad nieko nenutiko. Tačiau, kad ir kaip norėjo, negalėjo sau leisti elgtis *strutiškai*.

Pastatas buvo milžiniškas, bet jo masyvumą kiek atsvėrė dangų remiantys kėniai. Dėl šilto klimato suvešėjusi žaluma atrodė pasakiškai. Tarsi ir nieko naujo merginai, gimusiai Ramiojo vandenyno šiaurės vakaruose, tačiau dabar ji retai išvykdavo iš Sietlo, ir vešli gamta akį traukė taip, lyg gėrėtusi ja pirmą kartą. O suvis labiausiai glumino naujutėlaitis, šiuolaikiškas, laukinėn žalumon įsodintas dvaras.

Žinoma, per pastarąsias dvi savaites gluminančių įvykių netrūko: pirmiausia teigiamas nėštumo testas, o vėliau – visi kiti su tuo susiję pojūčiai.

Seną automobilį ji pastatė prie namo ir pažū išlipo, kupina vilties, kad grįsto keliuko vidury neatpils savo priešpiečių. Kažin, ar tai būtų pats geriausias būdas padaryti vyriškiui teigiamą įspūdį.

Dar vienas apsaugininkas išniro lyg iš po žemių ir tvirtai suėmęs už žasto timptelėjo Elisoną durų link.

- Ačiū už tokį džentelmenišką elgesį, bet pro duris galiu įeiti ir pati, - įgėlė ji.

Palydovas šyptelėjo lyg atsiprašydamas, paleido jos ranką, o jo ranka liko nuleista prie šono.

Vyras atidarė Elisonai duris, tačiau merginai susidarė įspūdis, kad apsaugininkas ją praleidžia toli gražu ne iš mandagumo, o veikiau norėdamas užsiimti kuo patogesnę padėtį.

- Ponia Vitmen.

Dabar jau ne nuo šleikštulio, o nuo gilaus aksominio balso su švelniu akcentu jos skrandyje vėl kažin kas apsvirtė. Tokio jausmo ji dar nebuvo patyrusi: keistas kutenimas, kurio nepavadinsi nemaloniu. Stengdamasi jį suvaldyti Elisona uždėjo ranką ant pilvo.

Tačiau, išvydus kerinčio balso savininką, kutulys tik sustiprėjo. Ji stebėjo, kaip greitais ir

lengvais žingsniais, vyriška, tačiau grakščia eisena jis leidžiasi laiptais. Elisa nebuvo pratusi vertinti vyriškių išvaizdos, tačiau šis, be abejonės, buvo gražiausias iš visų jos matytų. Jis kėlė pasigėrėjimą visiems, ji – ne išimtis. Be galo vyriškas, tvirtas. Kad ir kur eitų, į jį atsigręždavo ir vyrai, ir moterys. Ir ne tik dėl patrauklių bruožų ar dailaus sudėjimo. Jį supo valdžios aureolė, nuo jo sklido neginčijama galia. Toks mišinys ir žavėjo.

Kampuotas smakras rodė ryžtą. Jis žvelgė žemyn į merginą; akys – tamsios, slėpiningos, dar labiau padailintos juodų tankių blakstienų. Jei ne tas į ją sutelktas skrodžiantis žvilgsnis, Elisa galėtų pamanyti, kad jo akys gražios.

Vyras atrodė matytas, tačiau mergina negalėjo prisiminti kur. Toks vyriško tobulumo pavyzdys vargiai sėdinėtų priimamajame visuomeniniais pagrindais veikiančios teisininkų kontoros, kurioje ji dirbo.

Elisa sunkiai nurijo seiles ir giliai įkvėpė vildamasi, kad tyro oro gurkšnis nustumis vėl kylantį šleikštulį.

- Taip.

- Ar jūs iš klinikos? - paklausė jis, sustodamas priešais ją.

Laikysenos jam pavydėtų ir kariškis. Kalbėdamasi Elisona turėjo užversti galvą, nes už ją, penkių pėdų ir keturių colių ūgio merginą, jis buvo aukštesnis gera pėda.

- Taip... Ne... Ne visai. Nežinau, kaip Melisa jums paaiškino, kai skambino.

Melisa buvo ištikimiausia draugė pasaulyje ir, vos išgirdusi apie klinikoje įveltą klaidą, tuoj pat pasišovė ne tik pranešti apie tai Elisonai, nors klinikos vadovas ir prieštaravo, bet ir Maksui.

- Ne kažin kiek. Tik pasakė, kad reikalas skubus. Tad geriau taip ir būtų.

Ne pirmą kartą jai kilo noras tiesiog apsisukti ir nueiti, palikti viską kaip yra. Bet tokią išeitį rinktųsi bailys. Ji netikėjo, kad galima palikti neišspręstas problemas ir, priešingai nei kiti, atsakomybės nevengė. Niekada.

- Ar galime kur nors pasikalbėti asmeniškai?
- paklausė ji, dairydamosi po milžinišką prieškambarį.

Be abejo, šiame name yra pakankamai kambarių, kur galima prisėsti ir pasikalbėti. Elisonos nežavėjo mintis, kad teks pasilikti kambaryje vienai su nepažįstamu vyriškiu. Ji mokėsi savigynos, o krepšyje turėjo dujų balionėlį,

tačiau užvis mažiausiai norėjosi įsivelti į tokias aplinkybes, kad tektų pasinaudoti bent viena šių priemonių. Juolab kad jai dingojosi, jog prieš poną Maksą Rosį vis tiek nė vienos nepanaudotų.

- Ponia Vitmen, aš turiu nedaug laiko.

Ji įpyko. Tai *jis* neturi daug laiko? O jau ji tiesiog neturinti ką veikti. Elisona vos sugebėjo nugvelbti nuo darbo tas kelias valandas. Kiekvienas kontoroje nagrinėjamas atvejis buvo gyvybiškai svarbus klientams. Jos firma atstovaudavo tiems, kurie neišgalėjo sau leisti advokato paslaugų, ir tai, kad šią popietę ji išvyko, reiškė, kad jos klientai palikti kapanotis patys.

- Noriu jus patikinti, kad mano laikas taip pat šio to vertas, - atkirto ji. - Tačiau man reikia su jumis pasikalbėti asmeniškai.

- Tai kalbėkite.

- Aš laikiuosi. - Net ir ištarusi šiuos žodžius, užvis labiausiai būtų norėjusi juos vėl susigražinti.

Makso veidas tarsi suakmenėjo.

- Tai reiškia, kad turėčiau jus pasveikinti?

- Jūs esate kūdikio tėvas.

Jo tamsios akys apniuko.

- Mes abu žinome, kad tai neįmanoma. Gal jūs, panele Vitmen, ir nesužiūrėte visų savo mylimųjų, tačiau aš neturiu jų tiek daug, kad kurią nors būčiau pamiršęs.

Elisonai užkaito skruostai.

- Jūs puikiai žinote, kad pradėti kūdikį galima ir kitais būdais, ne vien suartėjus lytiškai. Kai Melisa iš *Zoi Labs* jums skambino, minėjo, kad aš su jais dirbau. Tačiau aš... Aš dar esu ir jų klientė.

Jis nuščiuvo, sukando dantis, o veidas suakmenėjo.

- Prašom į mano kabinetą.

Elisona nusekė iš paskos: juodu perėjo erdvią svetainę ir įėjo pro sunkias ažuolines duris. Jo namai buvo masyvūs, lubos aukštos, jas pabrėžė solidžios natūralaus medžio sijos. Viena siena stiklinė, pro ją vėrėsi vaizdas į slėnį. Nieko ypatingo, natūrali gamta. Bet gražu. Tačiau vaizdas pro langą ne kažin kiek lengvino padėtį.

- Jie nenorėjo nieko man sakyti, tačiau mano draugė ten dirba ir jai atrodė, kad aš... turiu teisę žinoti. Mano atveju jie tiesiog supainiojo spermą. Be to, nebuvo jūsų genetinio tyrimo...

- Kaip tai įmanoma? - paklausė jis, žings-

niuodamas skubriais dideliais žingsniais.

- Niekas man dorai nepaaiškino. Panašiausiai į paaiškinimą skambėjo tai, kad pavyzdys buvo sumaišytas su mano pasirinktuoju todėl, kad jūsų panašios pavardės. Aš buvau pasirinkusi poną Rosą.

Maksas ją griežtai nužvelgė.

- Jis nebuvo jūsų vyras ar vaikinai?

- Aš neturiu nei vyro, nei vaikinai. Viskas turėjo būti atlikta anonimiškai. Tačiau... - Ji sunkiai įkvėpė, - ...dabar nebe taip paprasta.

Maksas vyptelėjo.

- Nebe taip paprasta, nes sužinojote, kad donoras - pasiturintis vyriškis? Ar atvykote čia tartis dėl tam tikro išlaikymo vaikui iki jo gimimo?

Elisona užsiplieskė.

- Niekada panašaus! Labai atsiprašau, kad jus sutrukdžiau. Esu tikra, kad nemanėte, jog kada nors tarpdury pasirodys moteris, pasinaudojusi jūsų donoryste. Aš tik noriu žinoti, ar, prieš atvykdamas į kliniką, jūs atlikote genetinius tyrimus.

- Aš niekada nebuvau donoras, - nukirto jis.

- Bet turėjote juo būti! Man davė jūsų pavardę. Melisa sakė, kad per klaidą buvo panaudo-

ta jūsų sperma.

Jo veido raumenys vėl įsitempė, Elisa pas-
tebėjo, kad jis sugniaužė ir vėl atleido kumš-
čius, lyg mėgindamas suvaldyti įtūžį.

- Klinikoje buvo mano spermos mėginys. Ta-
čiau aš nebuvo donoras, o pavyzdys buvo
skirtas mano žmonai. Mums nesisekė pastoti.

- Ak.

Elisa pajuto, kaip kraujas plūstelėjo že-
myn, galva ištuštėjo ir įkyriai užė. Dabar ji te-
troško apsisukti ir sprukti. Mergina buvo skai-
čiusi tas siaubingas istorijas laikraščiuose, kai
poras per klaidą įveldavo į nesusipratimus, o
žmonės netekdavo kūdikių. Ji prispaudė ranką
prie pilvo, lyg norėdama jį apsaugoti. Kūdikis
vis dar jos, nesvarbu, kad šis vyras - biologinis
tėvas. Motina yra ji. Joks teisėjas neatims vai-
ko iš geros ir mylinčios mamos. O Makso žmo-
na juk vis tiek nenorės svetimo vaikelio. Juk
negalėtų norėti.

- Aš tik... tik norėjau sužinoti... - Ji dar kartą
giliai įkvėpė, - ...aš neturiu cistinės fibrozės
geno. Visiems donorams atliekami genetiniai
tyrimai. Tačiau jūsų tyrimo nebuvo. Melisa ži-
nojo, kad nerimauju, ir norėjo man surasti jūsų
tyrimus, tačiau jų nebuvo.

- Taip yra todėl, kad aš *nebuvo* donoras, - nukirto jis.

- Bet ar atlikote tyrimus? - paklausė Elisa, jausdama kylančią neviltį.

Ji privalo žinoti. Klaikiausias Elisonos išgyvenimas - matyti, kaip jos sesytė, dar būdama maža, susirgo ir mirė. Tai pražudė viską: šeimą, laimę. Ji privalėjo žinoti ir pasiruošti blogiausiam. Nėštumo ji nebūtų nutraukusi. Jokiomis aplinkybėmis nebūtų atsisakiusi kūdikio. Prisiminimai apie seserį, apie jos trumpą laimingą gyvenimą buvo pernelyg brangūs, kad bent mintelė kiltų apie nėštumo nutraukimą. Tačiau ji privalėjo *žinoti*.

- Aš nesidariau tyrimų.

Kojos nebelaikė, ir Elisa susmuko į pliušu aptrauktą kėdę, stovinčią priešais stalą.

- Jūs turėtumėte jį pasidaryti, - išlemeno ji. - Prašau, man reikia, kad pasidarytumėte tyrimą.

Maksimas įdėmiai žvelgė į priešais sėdinčią moterį, o širdis krūtinėje skaudžiai daužėsi. Jis apskritai buvo pamiršęs kliniką po Selenos mirties, tai yra pastaruosius dvejus metus. Kai paskambino *Zoi Labs* darbuotoja, jis numanė, kad reikalas susijęs su spermos mėginiu....